

HUMBJA

Ishte një ditë e ashpër dimri. Në kasollen prej kashte acari ndjehej edhe më shumë. Në një cep të saj ishte ulur një grua e re, rreth të 25-tave me dy fëmijë të vegjël si dy engjëj. Njëra rreth pesë vjeçe. Ishte një vajzë bukuroshe brune me sy të shkruar si t'ia kishte pikturuar dikush me dorë. Mbase vetë Zoti. Mbase për t'i falur diçka të bukur, ato të bukura të cilës i mungonin. Ndërsa, fëmija tjetër ishte një djalë. Një engjëll i vogël pa krahë. Akoma s'kishte mbushur 1 vjeç dhe zëri i ëmbël përhapej në çdo cep të "shtëpizës". Zëri i tij ngjallte shpresë. Ishte drita e vetme, që çante errësirën, që i kishte mbuluar.

Kudo qetësi. Herë-herë ndjehej zëri i vajzës tek thoshte duke qarë:

-Mami, kam ftohtë.

-Qetësohu bijë. Ja, afrohu pranë meje. Të lutem, mos qaj!

-Po më ngrinë këmbët. Nuk e duroj dot këtë të ftohtë, mama.

-Ja bijë, ja. Edhe pak dhe do të ngrohen këmbëzat e vogla, -i jepte kurajo e ëma, por as vetë s'e dinte si do t'i ngroheshin këmbët, kur s'kishin asgjë veç batanijes së hollë, që s'dihej sa vite kishte dhe ishte bërë si cipë qepe.

Në ato momente mallkonte veten. Fajsonte veten për gjithçka. Në zemër ruante një histori të dhimbshme, që zinte fill në adoleshencën e saj, kur ishte veç 16 vjeçe. Në atë kohë ishte një vajzë e vogël, e bukur dhe gjithë shoqet e kishin zili për bukurinë e saj, por asaj nuk i interesonte bukuria. Për të ishte e rëndësishme vetëm shkolla. Në qendër të vëmendjes së saj ishte vetëm shkolla, por kjo ndryshoi.

As vetë s'e kuptonte se si qendra e gjithçkaje për të u bë një djalë, bashkmoshatar i saj. Edhe ai ishte shumë i pashëm. I kishte sytë blu si qielli, të cilët reflektonin çiltërsi për vajzën. Por, u gënjye... Ai e lidhi pas vetes me gjestet, që tregonte ndaj saj dhe e çoi drejt humnerës, ku jeton sot. Vajza u dashurua pas tij dhe lidhi jetën me të dimrin e 1995-ës. E lidhi jetën me të në dimër dhe zemra e saj s'e ndieu më pranverën dhe tashmë e ka harruar atë.

Djali ishte shumë i varfër dhe i dashuruar pas alkoolit. Vesi i tij i çoi në skamje. Kjo ishte historia e saj, për të cilën pendohet çdo moment. Urren veten për mendjelehtësinë, që tregoi. Kërkon të dijë se si u gënjye aq lehtë, si munda t'i çonte vetë perde syve të saj. Pendohet, që s'i dëgjoi këshillat e prindërve, kur i kerkuan të largohej nga ai djalë. Këto i kalonte ndër mend çdo ditë.

Në këto mendime e gjente çdo natë i shoqi. Këto po mendonte edhe natën tragjike. Gjumi po e rrëmbente pak nga pak. Ankesat e fëmijëve po pakësoheshin. Ata i zuri gjumi. Por, atë qetësi, si gjithmonë, e prishte zëri ironues i një pijaneci:

-Hahahahaha!!! Familja e bashkuar!!! Sa bukur! Kështu e do ti! - i drejtohej të shoqes, -Kushedi sa para kam harxhuar të blija lule për ty dhe si përfundim s'fitova gjë. Mbeta siç isha, pa një kacidhe. Budallaqe! S'binde dot as plakaruqin tënd të na jepte lekë! Mirë të gjen!

-Të lutem, qepe! Fëmijët po flenë.

-Mua s'më thotë njeri "qepe"! - dhe i çon duart në fyt së shoqes.

Fëmijët zgjohen dhe ia nisin të qarit. Zëri i tyre vajtues do të thyente çdo zemër, vetëm të një njeriu të egër si ai, jo. Ishte babai tyre por, nuk i donte. Vajza ngrihet me shpejtësi dhe fillon ta gjuaj me doçkat e vogla. Mes lotëve përsërit fjalët:

-Lere nënën! Ti je i keq! Lere nënën time! Ti je i keq! Shumë i keq!!!

Por, ai i kthehet vajzës si ndonjë kafshë e egër, që i vërsulet presë së saj dhe e godet në kokë me një hekur, që kishte pranë. Ajo bie pa ndjenja .Zemera e nënës nuk duroi dot më. Merr një copë të vogël hekuri dhe e drejton drejt të shoqit, duke shqiptuar me një urrejtje të papërshkrueshme:

-Mallkuar qofsh! Mallkuar dita, kur të njoha! Mallkuar!

Dora e saj përthyer aq sa i bie copa e hekurit. Me të, ai godet edhe te shoqen. Zëri i foshnjës së vogël ndjehej edhe më shumë. I mbetur vetëm, pa mbrojtje, ai vetëm qan. Mendja e tij nuk e kupton situatën, por zemra e tij e ndien se i ka larg nënën dhe motrën tani. Vetëm falë babait të tij. Zemra e tij qan, kullon gjak dhe shpirti i tij bashkohet me atë të nënës dhe të motrës, në botën tjetër. Aty do të jenë bashkë përgjithmonë, pa i shqetësuar njeri dhe pa pasur problem për të ftohtin apo urinë.

Të gjithë vajtojnë fatin e zi të një gruaje dhe fëmijëve të saj. Qan dhe kasollja për të zonjën, qajnë dhe zogjtë për humbjen e tyre. Qan dhe pylli, që tani mbeti vetëm. Vajtojnë miqtë e tyre. Dielli rri fshehur pas reve për të mos parë atë fatkeqësi dhe për të mos dëgjuar vajtimin. Qielli qan me rrëmbim. Lotët e tij bien breshër, gjithë urrejtje mbi tokë, si të duan të vrasin shkaktarin.